

řád v čís. 2 § 281 používati přirozeně jen ve smyslu, který sám pro obor **ím** upraveného postupování při vyhledávání pravdy materialní výrazu **a** pojmu zmatečnosti přikládá ve svých dotyčných ustanoveních. Dle řádu trestního nic nebránilo přečtení a použití zmíněných spisů ředitelství drah. Nehledě k tomu, že postup soudu nalézacího byl v plné shodě s pokynem obsaženým v čtvrtém odstavci výnosu bývalého ministerstva spravedlnosti ze dne 23. února 1917 čís. 12 věstníku, na nějž soudy znovu byly upozorněny sdělením ministerstva spravedlnosti uveřejněném na stránce 95 ve Věstníku tohoto ministerstva z roku 1919, byly spisy ty v rozsahu, ve kterém vskutku byly přečteny, plným právem soudem nalézacím připuštěny ku přečtení dle předpisů čísla 2, odstavce prvního, zvláště však dle odstavce druhého § 281 tr. ř. a konečně i dle § 254 tr. ř. Obžalovanému pak nestala se přečtením jich ani újma na jeho právu na nezkrácenou obranu, jednak poněvadž postup soudu nalézacího byl ve shodě s řádem trestním a nemůže tedy býti řeči o porušení zásad a předpisů řízení, zabezpečujících obranu obžalovaného, jednak proto, že zajisté nemůže si nikdo stěžovati do toho, že věc objasněna byla důkladněji, a že obžalovaný dle § 3 a dle zásad vzpomenutých v čísle 4 § 281 tr. ř. neměl zákonného nároku na to, aby pravda zůstala vyšetřena v menší míře, nežli bylo dosažitelno. Není tedy odůvodněna výtku zmatečnosti dle čísla 2, ani v tomto směru dle čís. 4 § 281 tr. ř.

Zmatečnost rozsudku z důvodu čísla 3 § 281 tr. ř. zakládá pouze úplný nedostatek protokolace nařízené v § 271 tr. ř. O tom v případě tomto nemůže býti řeči. Vady protokolace mohou býti odstraněny v rámci práv samým § 271 tr. ř. stranám vyhrazených, jichž však stěžovatel nepoužil. Nedá se tedy rozsudku vytýkati právem zmatečnost v tomto smyslu proto, že jednotlivé ve zmateční stížnosti tvrzené údaje stěžovatelem prý při hlavním přelíčení učiněné nejsou protokolovány. Ostatně soud nalézací ve svém rozsudku podstatné body dalšího hájení se obžalovaného při hlavním přelíčení uvádí a hodnotí, pokud se týče přihlíží k nim, neuváděje jich sice jako tvrzení stěžovatelových, ale obíraje se jimi jako výsledky řízení průvodního. Pro nedostatek protokolace, vlastní vinou stěžovatelovou nena-pravený, nemůže arci tvrzení stěžovatelovo, že na svou obranu přednesl ještě další okolnosti, jichž rozsudek nedbá, dojíti povšimnutí ani s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř., poněvadž o tom, co při hlavním přelíčení bylo předneseno, tvoří doklad směřodatný pouze protokol o hlavním přelíčení sepsaný.

Čís. 978.

Družstvo, k němuž náležel obžalovaný, není oprávněno, podati v jeho prospěch zmateční stížnost.

(Rozh. ze dne 31. října 1922, Kr II 62/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost družstva Wiener Fleischhauervereinigung, zapsaného družstva s r. o. v Zábřehu, do rozsudku lichevního jakožto nalézacího soudu při zemském soudě v Opavě ze dne 11. října 1921, pokud jím bylo v trestní věci Bedřicha L-a dle § 20 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. vysloveno, že zabavené kůže pokud se týče výtěžek za ně propadají ve prospěch státní pokladny.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost bylo dle § 4 čís. 1 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. ai 1878 odmítnouti, poněvadž mělo býti dle § 1 čís. 1 případ 2 téhož zákona odmítnuto již ohlášení její sborovým soudem stolice prvé. Wiener Vereinigung nenáleží k osobám, jež dle § 282 tr. ř. jsou oprávněny ve prospěch obžalovaného podati zmateční stížnost. Sama nebyla a jakožto osoba právnická ani nemohla býti obžalována a uznána vinnou ani odsouzena ku trestu. Nebyla též napadeným výrokem soudu nalézacího »potrestána«; vůbec se žádný výrok uvedeného rozsudku jí neobírá. Stěžovatelka uznává sama, že jí ani ustanovení zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. neposkytují právního postavení strany v trestním řízení. Schází jí tedy v každém směru zákonné oprávnění k podání zmateční stížnosti. Vývody jejími ve věci samé netřeba se proto obírat.

Čís. 979.

Řidič automobilu jest po případě povinen (§ 337 tr. zák.) stroj zastavit, by zamezeno bylo plašení se zvířat.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1922, Kr I 775/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 12. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života dle §§ 335 a 337 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

V právním ohledu namítá stížnost, že, i kdyby se vycházelo z předpokladu, že obžalovaný jel rychlostí 35 km, nemohlo by se mluvit o zavinění dle §§ 335 a 337 tr. zák., poněvadž místo, kde se úraz stal, není prý ještě v uzavřené osadě, nýbrž mimo ni a mohl prý proto jeti rychlostí větší nežli 15 km. Leč rozsudek zjišťuje, že neštěstí se událo u prvního domu d-ské ulice v K., tedy zajisté již v místě, kde bylo zaříditi rychlost dle předpisu prvé věty § 46 nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. z., totiž na rychlost, 15 km za hodinu nepřevyšující. Nehledě k tomu jest soud na stanovisku, že nebezpečnost místa samého nutila k vynaložení zvýšené opatrnosti a k takovému zmírnění jízdy, aby stroj mohl býti okamžitě zastaven. Soud poukazuje ve směru tom na značnou srážnost silnice, jež činí místo ono značně nebezpečným, takže při jízdě dlužno postupovati zvlášť opatrně, a zjišťuje, že v rozhodné době jelo více povozů a silnice vykazovala značnou frekvenci. Za těchto okolností nelze soudu vytýkati důvodně nesprávné posouzení situace a omyl v právním nazírání na věc. Tvrdí-li stížnost, že rychlá jízda nebyla příčinou splašení se koní a že není tu příčinné souvislosti mezi ní a nehodou, dlužno ji odkázati na výslovné zjištění soudu, že splašení se krotkých jinak koní usmrceného K-a přičítati lze jen prudké jízdě automobilu, jež i u ostatních koní vyvolala nepokoj. Brojení stížnosti proti tomuto skutkovému zjištění dlužno odmítnouti jakožto nepřipustné brojení proti přesvědčení soudcovskému (§§ 258